

[Alfred Jensen.]

tryk som, at de kan også være nyttige. Og det er jo karakteristisk — uanset om Alfred Petersen nærer kærlighed til mig eller ej — at i Arbejdsmandens Fagblad behandlede man i sidste nummer spørgsmålet om berettigelsen af ulovlige strejker og slog fast, at ikke alle strejker er uberettigede, men den konklusion, man kommer til, er, at de fagretlige regler er af en sådan beskaffenhed, at arbejderne kommer ud i de allerstørste besværligheder, hvis de alligevel griber til ulovlige strejker. Det er jo forholdet: arbejderne tvinges til at reagere på en måde, som kommer til at ramme dem hårdt mange gange, ikke alene så længe strejken varer, men også i tiden derefter, og det er årsagen til, at vi har rejst disse problemer her; vi må have en klaring på dem.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen giver faktisk udtryk for, at når strejker ikke bliver omgående afsluttet, er det kommunisternes og Land og Folks skyld; han nævner flere forskellige strejker, ligesom han siger, at det er kommunisternes skyld, at arbejderne kommer ud i uføret og ikke kommer ind igen. Der skal mere til at bevise noget sådant end at udslynge påstande herom. De pågældende strejker er jo hverken proklameret eller organiseret af kommunisterne, men er kommet som følge af, at arbejderne satte sig til modværge mod arbejdsgiverne. At de er kommet ud i den kolde sne, skyldes så sandelig ikke, at kommunisterne har gjort opmærksom på, at der var en sådan strejke; andre blade omtalte også strejken og strejkerne. Når arbejdsgiverne har optrådt på en sådan måde og har kunnet gøre det, skyldes det bl. a., at arbejderne ikke har sikret sig den bevægelsesfrihed, som de må have over for arbejdsgiverne, og at de forskellige fagforbund ikke har formået at løse problemerne ad de kanaler, som de ønsker at betjene sig af. Det er sagen.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen bebrejder kommunisterne og Land og Folk, at arbejderne hos Henze ikke tog det forlig, der var foreslået den 17. oktober, og som han påstår var så meget bedre end det, der senere kom. Det var Henzearbejderne, der afgjorde den sag, det var ikke kommunisterne. Det

var også Henzearbejderne, der vedtog at gå i arbejde, og hvis der skal være nogen mening i det, må det vel være de pågældende arbejdere, der afgør, hvad de vil og ikke vil. At de kommer i strid med visse bestemmelser i forbundsparagrafferne, skal jeg ikke bestride, men når man ikke skrider til eksklusioner, er det jo netop i erkendelsen af, at der er en berettigelse for de handlinger, der her er foretaget, og fordi alle parter er bedst tjent med, at man søger at komme ud af disse konflikter på en rimelig måde, således at arbejderne bevarer tilknytningsforholdet til arbejdspladsen og ikke bliver udsat for forfølgelse. Jeg skal være den første til at erkende, at hvis man vover sig ud i den slags strejker, bør man også sikre sig mulighed for at kunne afslutte dem og komme tilbage til arbejdspladsen. Jeg tror heller ikke, at det er arbejderne som sådan, der er den store anstødssten med hensyn til, om de kan komme ind på arbejdspladsen igen. Jeg tror, det ligger hos Arbejdsgiverforeningen — det er det, jeg har påpeget her — dels i Arbejdsgiverforeningens indgriben, dels i den tale, som formanden, ingeniør Ejnar Thorsen, holdt den 25. november sidste år i Arbejdsgiverforeningen i Århus. Det er altså den ånd, der hersker på et tidspunkt, hvor enhver kan se, at disse regler er forældede, og at en revision er nødvendig.

Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i stedet for at gå så hårdt i rette med mig om ulovlige strejker og om, hvad Land og Folk kan have skrevet eller ikke have skrevet, skulle have taget fat på de problemer, det her drejer sig om, og anvist en løsning på dem. Det er ikke tilfældigt, at vi har rejst spørgsmålet på den måde, vi har gjort det her. Vi har gjort det, netop fordi Alfred Petersen gør opmærksom på, at arbejdsgiverne tilsyneladende ikke vil være med til at klare disse problemer, og så er der for os at se kun to muligheder: enten at arbejderne ved brug af deres organisatoriske magt frigør sig for septemberforliget, eller at man f. eks. ved hjælp af regeringens indsats får arbejdsgiverne til at komme til fornuft. Der står ikke i vort dagsordensforslag noget om, at man skal gennemføre lovbestemmelser. Vi har ikke noget imod, at man vedtager en lov, der